

ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΝ
ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝ

ΤΗ: 7 ΖΙΛΧΙΔΖΔΖΕ 1293 (11/23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1876).

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1876.

—
ΤΥΠΟΙΣ ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ Σ/ΑΣ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΧΑΤΤΙΟΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β΄.

ΔΙ' ΟΥ ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΤΟ ΘΩΜΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

Περίδοξέ μοι Βεζίρη Μιδχάτ πασσά,

Ἡ ἀπό τινος χρόνου ἐπελθοῦσα ἐξασθένησις τῆς ἰσχύος τοῦ Ἰψηλοῦ Ἡμῶν Κράτους προήλθε μᾶλλον ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ παρεκκλίσεως περὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐσωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ ἐκ τῆς παρακμῆς τῶν μέσων, ἅπερ ἀσφαλίζουσι τὴν πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐμπιστοσύνην τῶν ὑπηκόων ἢ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν· τούτου ἕνεκα ὁ ἔνδοξος πατὴρ Μου, ὁ ἀειμνήστου Ἀβδοῦλ Μετζιτ Χὰν εἶχεν ἀνακηρύξει, ὡς πρόδρομον γενικῶν μεταρρυθμίσεων, τὸ Χάττιον τοῦ Ταρτζιματ, ὅπερ ἠσφάλιζε τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιοσίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν πάντων τῶν ὑπηκόων συνφθὰ ταῖς διατάξεσι τοῦ ἱεροῦ νόμου.

Ἀποτέλεσμα εὐεργετικὸν βεβαίως τοῦ ρηθέντος Ταρτζιματιοῦ ἐστίν, ὅτι διαβιώσαρτες ἄχρι τοῦ νῦν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσφαλείας ταύτης κατωρθώσαμεν καὶ θεσπίσωμεν καὶ ἀνακηρύξωμεν σήμερον τὸν Ὀργανικὸν τοῦτου Χάρτην, ὅστις ἐστὶν ἀπόρροια τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀσφαλείας ταύτης ἐλευθέρας ἀνταλλαγῆς τῶν ιδεῶν καὶ σκέψεων ἡμῶν. Ἄξιον λοιπὸν κατὰ τὴν εὐδαίμονα ταύτην ἡμέραν μνημονεῦσαι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀειμνήστου

πατρός Μου, καθ' ἃ τοῦτο ἐπιτυχόντος, καὶ ἀποκαλέσαι αὐτὸν Ἀναμορφωτὴν τοῦ Κράτους.

Ἐὰν ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ Ταρτζιμάτιον ἐθεσμοθετήθη ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὰς τάσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἀείμνηστος πατήρ Μου θὰ ἀνεκήρυσσε καὶ θὰ ἐξετέλει τότε τὸν Ὄργανικὸν Χάρτην, ὃν σήμερον δημοσιεύομεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Θεία Πρόνοια ἐπεφυλάξατο τὸ αἴσιον τοῦτο γεγονός, τὸ τὴν πλήρη εὐδαιμονίαν τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἐγγυώμενον, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Ἡμετέρας βασιλείας, ἀναπέμπω ἀπείρους εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ὑψίστον.

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ φυσικὸν λόγον ἐπελθοῦσαι μεταβολαὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ Ἡμετέρου Κράτους καὶ ἡ τῶν ἐξωτερικῶν Ἡμῶν σχέσεων ἀνάπτυξις κατέστησαν κατάδηλον τὸ ἀνεπαρκές τοῦ πολιτεύματος τῆς Ἡμετέρας Αὐτοκρατορίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ διακαέστερος Ἡμῶν πόθος ἐστίν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἄρσις τῶν αἰτίων, ὅσα ἄχρι τοῦ νῦν παρεκώλυον τοῦ νὰ ὠφελθῆ ἡ προσηκόντως ἡ μὲν χώρα ἐκ τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς πλοῦτον, τὸ δὲ ἔθνος ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐπιδεκτικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἡ προαγωγὴ τῶν Ἡμετέρων ὑπηκόων πάσης τάξεως, ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ καὶ ἀλληλοβοηθείᾳ, εἰς τὸ στάδιον τῆς προόδου, ἐδέησε, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἵνα ἰδρῶθῆ ἐν ὑγιᾶ καὶ καλονικῶν κυβερνητικῶν σύστημα. Τοῦτο δὲ ἐξήρτηται ἐκ τῆς τηρήσεως τῶν νομίμων καὶ ἐδλόγων δικαιωμάτων τῆς ἐξουσίας, ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως καὶ ἐξαλειψῆς τῶν παρανόμων πράξεων, ἥτοι τῶν παραπτώματων καὶ τῶν καταχρήσεων, ὅσαι πηγάζουσιν ἐκ τῆς ἀπολυταρχίας ἐνὸς ἢ ὀλίγων τινων, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἐξασφαλισῆς καὶ παγίωσῆς, εἰς ἀπάσας τὰς φυλὰς τὰς ἀπαρτιζούσας τὸ Ἡμέτερον Κράτος, τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀπολαβεῖν ἄνευ ἐξαιρέσεως ἀπάντων τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν ἀρμοζόντων εἰς πεπολιτισμένον κοινωνικὸν σῶμα, ἥτοι, τοῦ ἐνεργετήματος τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ εὐχαὶ αὐταὶ ἀπαιτοῦσι τὴν ὑπαγωγὴν τῶν νόμων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθέσεων τῆς χώρας εἰς τὸ νόμιμον κοινοβουλευτικὸν καὶ συνταγματικὸν σύστημα, οὐ πρόδηλα τὰ ἐνεργετήματα, ἐκηρύξαμεν ἐν τῷ Ἡμετέρῳ Χαττίῳ τῷ ἐπὶ τῇ ἀναβάσει Ἡμῶν εἰς τὸν θρόνον, τὴν ἀνάγκην τῆς συγ-

κροτήσεως Γενικῆς Συνελεύσεως. Ὁ περὶ τούτου ἀναγκαῖος Ὄργανικὸς Χάρτης, συνταγὴς μετὰ προηγουμένης συζητήσεως ὑπὸ εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ὀρισθείσης ἐπὶ τούτῳ καὶ συγκειμένης ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων Βεζυρῶν, ἀνωτέρων Οὐλεμάδων καὶ ἄλλων λειτουργῶν τοῦ Ὑψηλοῦ Ἡμῶν Κράτους καὶ μελετηθεὶς λεπτομερῶς ἐν τῷ ὑπουργικῷ Ἡμῶν Συμβουλίῳ ἐνεκρίθη ὑπ' αὐτοῦ. Τὰ ἐμπεριεχόμενα αὐτοῦ ἀφορῶσι τὰ δικαιώματα τῆς ὑπερτάτης Χαλιφείας τοῦ Ἰσλαμικοῦ καὶ τὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυριαρχίας, τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἰσότητά τῶν Ὀθωμανῶν πολιτῶν, τὴν εὐθύνην καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων, τὸ περὶ τὸ ἐξελέγχειν δικαίωμα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῶν δικαστηρίων, τὸ ἀκριβές τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τὴν διοικητικὴν ἀποκέντρωσιν τῶν νομαρχιῶν, τηρουμένων συνάμα καὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα, συνάγοντα πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἱεροῦ νόμου καὶ τὴν σημερινὴν ἐπιδεκτικότητα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἔθνους, εἰσὶ πρόσφορα καὶ πρὸς τὴν γενικὴν πάντων εὐημερίαν καὶ πρόοδον, ἥτις τὸ πρῶτιστον Ἡμῶν ἐστὶ μέλημα, ἐπὶ τὴν θείαν πεποιθότες ἀρωγὴν καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ Προφήτου πνευματικὴν ἀντίληψιν τὸν Ὄργανικὸν τοῦτον Χάρτην ἀποδεξάμενοι καὶ κηρώσαντες ἀποστέλλομεν νῦν πρὸς ὑμᾶς.

Ἀρακηρύξατε τοῦτον, ὅπως ἐνεργῆται διαρκῶς καθ' ἀπασαν τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν καὶ ἐπιληφθῆτε τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς σήμερον. λάβετε δὲ σύντονα καὶ τελεσφόρα μέτρα, ὅπως συνταγῶσιν ὅσον τάχος καὶ συμπληρωθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενοι καὶ καθοριζόμενοι νόμοι καὶ κανονισμοί.

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ὀριστικὴ Ἡμῶν θέλησις, ὃ δὲ Θεὸς ἐπιστέψαι τὰς προσπάθειάς τῶν ἐπερ τῆς εὐημερίας τῆς χώρας καὶ τοῦ ἔθνους Ἡμῶν ἀγωνιζομένων!

Τῇ 7 Ζιλχιδζδζὲ 1293 (11/23 Δεκεμβρίου 1876).

ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝ

ΤΗ: 7 ΖΙΑΧΙΑΖΔΕ 1293 (11/23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1876).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

ΑΡΘΡΟΝ 1.

Τὸ Ὄθωμανικὸν Κράτος περιλαμβάνει τὰς ἐνεστώσας χώρας καὶ κτήσεις καὶ τὰς προνομιούχους Ἐπαρχίας. Ἀπαρτίζει δ' ἐν ὅλῳ ἀδιαίρετον, οὐτινος οὐδὲν οὐδέποτε μέρος δύναται ν' ἀποσπασθῆ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

ΑΡΘΡΟΝ 2.

Πρωτεύουσα τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους εἶναι ἡ Κωνσταντινούπολις.
Ἡ πόλις αὕτη οὐδενὸς ἀποκλειστικῶς τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπολαύει ἰδιάζοντος προνομίου ἢ ἀτελείας.

ΑΡΘΡΟΝ 3.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Κυριαρχία περιβεβλημένη τὴν ὑπερτάτην Χαλιφείαν τοῦ Ἰσλαμισμού, ἀνήκει τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν γόνων τῆς δυναστείας τοῦ Ὄσμάν συνωδᾶ πρὸς τὰ ἀρχαιόθεν κεκανονισμένα.

ΑΡΘΡΟΝ 4.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος καθὼ Χαλίφης εἶναι προστάτης τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκείας. Εἶναι δὲ κυριάρχης καὶ Παδισάχ ἀπάντων τῶν ὀθωμανῶν ὑπηκόων.

ΑΡΘΡΟΝ 5.

Τὸ βασιλικὸν πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου εἶναι ἱερὸν καὶ ἀνεύθυνον!

ΑΡΘΡΟΝ 6.

Τὰ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἀπορρέοντα δικαιώματα τῶν μελῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορικῆς δυναστείας, ἡ προσωπικὴ αὐτῶν περιουσία, κινητὴ τε καὶ ἀκίνητος καὶ ἡ ἐπιχορήγησις αὐτῶν καθ' ἅπαντὰ αὐτῶν τὸν βίον διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐγγύτησιν.

ΑΡΘΡΟΝ 7.

Τὸ διορίζειν καὶ παύειν τοὺς ὑπουργούς· τὸ ἀπονέμειν βαθμούς, ὑπουργήματα καὶ παράσημα· τὸ ἐπικυροῦν τοὺς ἀρχηγούς τῶν προνομιοῦχων Ἐπαρχιῶν κατὰ τοὺς ἔρους τῶν προνομίων αὐτῶν· τὸ χαράσσειν νομίσματα· τὸ μνημονεύεσθαι τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐν τοῖς Τεμένεσι κατὰ τὰς δημοσίους προσευχάς· τὸ συνομολογεῖν συνθήκας μετὰ τῶν ξένων δυνάμεων· τὸ κηρύττειν τὸν πόλεμον καὶ συνάπτειν εἰρήνην· τὸ ἀρχεῖν τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων· τὸ διατάσσειν τὰς στρατιωτικὰς κινήσεις· τὸ ἐφαρμόζειν τὰς διατάξεις τοῦ Σερὶ καὶ τῶν νόμων· τὸ διατάσσειν τὴν σύνταξιν τῶν κανονισμῶν τῆς δημοσίας διοικήσεως· τὸ ἐλαττώειν ἢ χαρίζειν τὰς κατὰ τοὺς νόμους καταγινωσκομένας ποινάς· τὸ κηρύττειν τὴν ἑναρξιν καὶ τὴν λήξιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως· τὸ διαλύειν ἐν ἀνάγκῃ τὴν Βουλὴν, ὑπὸ τὸν ἔρον τοῦ νὰ γίνῃ νέα ἐκλογὴ ἀντιπροσώπων, ταῦτά εἰσιν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἱερῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου.

**ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΤΩΝ ΟΘΩΜΑΝΩΝ.**

ΑΡΘΡΟΝ 8.

Πάντες οἱ ὑπῆκοι τοῦ Κράτους ἀνευ ἐξαιρέσεως καλοῦνται Ὀθωμανοί, οἰονδίποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ θρησκειομα αὐτῶν.

Ἡ ἰδιότης τοῦ Ὀθωμανοῦ ἀποκτᾶται ἢ ἀπόλλυται κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιστάσεις.

ΑΡΘΡΟΝ 9.

Πάντες οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπολαύουσι τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας· ὀφείλουσι δὲ νὰ μὴ προσβάλλωσι τὰ δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων.

ΑΡΘΡΟΝ 10.

Ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία εἶναι ὅλως ἀπαραβίαστος· οὐδεὶς ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει δύναται νὰ ὑποστῇ ποινήν, εἰμὴ ἕνεκα τῶν αἰτίων καὶ ὑπὸ τοὺς τύπους οὓς ὀρίζει ὁ νόμος.

ΑΡΘΡΟΝ 11.

Θρησκεία τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους εἶναι ὁ Ἰσλαμισμός. Σὺν τῇ τηρήσει δὲ

τῆς ἀρχῆς ταύτης τὸ Κράτος προστατεύει τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν πάντων τῶν ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀνεγνωρισμένων θρησκειοματῶν καὶ τὴν, ὡς μέχρι τοῦδε, τήρησιν τῶν εἰς τὰς διαφόρους Κοινότητας χορηγηθέντων προνομίων ἐπὶ τῷ ἔρφ τοῦ νὰ μὴ προσβάλληται ἡ δημοσία τάξις καὶ τὰ χρηστὰ ἔθνη.

ΑΡΘΡΟΝ 12.

Ὁ τύπος εἶναι ἐλεύθερος ἐντὸς τῶν ὅρων τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένων.

ΑΡΘΡΟΝ 13.

Οἱ Ὀθωμανοὶ χαίρουσι τὸ δικαίωμα τοῦ σχηματίζειν οἰασθῆποτε ἐμπορικὰς, βιομηχανικὰς καὶ γεωργικὰς ἐταιρίας ἐντὸς τῶν ὅρων τῶν διαγραφομένων ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῶν κανονισμῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 14.

Εἰς ἡ πλείονες ὀθωμανοὶ ὑπῆκοι, ὅπως χαίρουσι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς ἀρμοδίους δημοσίους Ἀρχὰς ἐν περιπτώσει παραβιάσεων νόμων καὶ κανονισμῶν, αἵτινες ἐγένοντο πρὸς ἀτομικὴν αὐτῶν ἢ δημοσίαν βλάβην, οὕτω δύνανται, ὡς ἐνάγοντες, ν' ἀπευθύνωσιν ἐνυπογράφους ἀναφοράς καὶ πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ διατυπῶσι παράπονα κατὰ τῆς διαγωγῆς τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 15.

Ἡ διδασκαλία εἶναι ἐλευθέρη. Ἐκαστος Ὀθωμανὸς δύναται νὰ διδάσκη εἴτε ἰδίᾳ εἴτε δημοσίᾳ ἐπὶ τῷ ἔρφ τοῦ συμμορροῦσθαι πρὸς τοὺς σχετικούς νόμους.

ΑΡΘΡΟΝ 16.

Πάντα τὰ Σχολεῖα διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Κράτους. Ληφθῆσονται δὲ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἢ πρὸς τοὺς ὀθωμανοὺς ὑπηκόους διδασκαλία ἐνεργῆται κατὰ σύστημα ὁμοίμορφον καὶ κανονικόν. Οὐδόλως ὅμως παραβλαφθήσεται ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία τῶν διαφόρων κοινοτήτων.

ΑΡΘΡΟΝ 17.

Πάντες οἱ Ὀθωμανοὶ τόσον ἐνώπιον τοῦ νόμου, ὅσον καὶ κατὰ τὰ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν χώραν δικαιώματα καὶ καθήκοντά εἰσιν ἴσοι, ἐξαιρουμένων τῶν ἀφορώντων τὸ θρησκειομα.

ΑΡΘΡΟΝ 18.

Διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν ὀθωμανῶν ὑπηκόων εἰς τὰ δημόσια] λειτουργήματα, ἀπαιτεῖται ἡ γνώσις τῆς τουρκικῆς, ἣτις εἶναι ἡ ἐπίσημος γλῶσσα τοῦ Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 19.

Πάντες οἱ ὀθωμανοὶ ὑπῆκοι γίνονται δεκτοὶ εἰς τὰς ἀρμοδίους δημοσίας θέσεις κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητα αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 20.

Οι φόροι επιβάλλονται και διανέμονται μεταξύ των φορολογουμένων κατά τους ειδικούς περί τούτου νόμους, αναλόγως της περιουσίας ενός εκάστου.

ΑΡΘΡΟΝ 21.

Ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία ενός εκάστου, ἢ κανονικῶς κεκτημένη, εἶναι ἀπραχτὴς. Οὐδενὸς ἢ ιδιοκτησία δύναται ν' ἀπαλλοτριωθῆ εἰμὴ ἔταν δεόντως ἀποδειχθῆ ἀναγκαία διὰ τὴν δημοσίαν ὠφέλειαν καὶ ἀφοῦ προπληρωθῆ ἡ ἀξία αὐτῆς συμφώνως τῷ νόμῳ.

ΑΡΘΡΟΝ 22.

Ἐν τῷ ὀθωμανικῷ Κράτει ἡ κατοικία καὶ ἡ οἰκιακὴ ἐστία εἰσὶν ἀπαραβίαστοι. Ἡ ἀρχὴ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας εἰς οἰανδήποτε κατοικίαν ἢ οἰκιακὴν ἐστίαν εἰμὴ κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιστάσεις.

ΑΡΘΡΟΝ 23.

Οὐδεὶς δύναται νὰ βιασθῆ ἔπως παραστῆ ἐνώπιον δικαστηρίου ἄλλου παρ' ἐκεῖνο εἰς ὃ κατὰ τὸν νόμον ὑπάρχει συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ἐκδοθησομένης δικονομίας.

ΑΡΘΡΟΝ 24.

Ἀπαγορεύονται ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας, ἡ ἀγγραφεὶα καὶ ὁ ὄξερμεὺς (καταναγκαστικὸν πρόστιμον)· ἐξαιροῦνται ὅμως τῆς διατάξεως ταύτης οἱ φόροι οἱ κανονικῶς ὀρισθησόμενοι καὶ τὰ ληρθησόμενα μέτρα ἐν καιρῷ πολέμου.

ΑΡΘΡΟΝ 25.

Οὐδὲν χρηματικὸν ποσὸν δύναται νὰ ληρθῆ λόγῳ φόρου ἢ δασμοῦ ἢ ὑπὸ ἄλλην τινα ἐπωνυμίαν εἰμὴ δυνάμει νόμου.

ΑΡΘΡΟΝ 26.

Παντελῶς καὶ ἀπολύτως ἀπαγορεύονται τὰ βασανιστήρια καὶ αἱ παντὸς εἶδους ἐκβιάσεις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ.

ΑΡΘΡΟΝ 27.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος περιβάλλει διὰ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Σαδραζάμη καὶ τοῦ Σέη-ούλ-Ἰσλάμ τὰ πρόσωπα τὰ ὅποια ἢ Ὑψηλὴ Αὐτοῦ ἐμπιστοσύνη θεωρεῖ κατάλληλα.

Ὁ διορισμὸς τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν γίνεται δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ.

ΑΡΘΡΟΝ 28.

Τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνέρχεται ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σαδραζάμη.

Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπάγονται ἅπασαι αἱ σπουδαῖαι ἐσωτερικαὶ τε καὶ ἐξωτερικαὶ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

Ὅσαι τῶν ἀποράσεων αὐτοῦ δεόν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου γίνονται ἐκτελεσταὶ δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ.

ΑΡΘΡΟΝ 29.

Ἐκαστος ὑπουργὸς ἐκ τῶν εἰς τὸ τμήμα αὐτοῦ ἀναγομένων ὑποθέσεων, διεκπεραῖοι κατὰ τὰ κεκανονισμένα, ἐκείνας τῶν ὁποίων ἢ διεξαγωγή εἶναι ἐπιτετραμμένη αὐτῷ.

Τὰς δὲ ὑποθέσεις τῶν ὁποίων ἢ διεκπεραίωσις δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη αὐτῷ ἀναφέρει εἰς τὸν Σαδραζάμη.

Ἐκ τῶν ὑποθέσεων τούτων ὁ Σαδραζάμη διεκπεραῖοι ἐκείνας αἵτινες δὲν χρήζουσι συσκέψεως ἢ ὑποβάλλει αὐτάς εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου· τὰς δὲ συσκέψεως δεομένας εἰσάγει εἰς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ ἐκπληροῖ τὰ δεόντα συμφώνως πρὸς τὸν ἐκδοθησόμενον σχετικὸν Αὐτοκρατορικὸν Ἰραδέν.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὴν φύσιν καὶ τὰς διαφόρους κατηγορίας τῶν ὑποθέσεων τούτων.

ΑΡΘΡΟΝ 30.

Οἱ ὑπουργοὶ εἰσὶν ὑπεύθυνοι διὰ τὰς πράξεις καὶ τὴν διαχείρισιν αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 31.

Ἐὰν ἐν τῇ πλείονα τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων ἐγείρωσι παράπονα συνεπαγόμενα εὐθύνην κατὰ τινος τῶν ὑπουργῶν καὶ διὰ γεγονότα ἀναγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Βουλῆς, ἢ τὴν ἐγκλησιν περιέχουσα αἵτησις ἐπιδίδεται εἰς τὸν Πρόεδρον, ὅστις παραπέμπει αὐτήν, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ πολὺ, εἰς τὸ τμήμα τὸ ἐπιτετραμμένον, δυνάμει τοῦ ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ἵνα ἐξετάζη τὴν ἐγκλησιν καὶ ἀποραίνηται ἐὰν ὑπάρχῃ ἢ δὲν ὑπάρχῃ λόγος ὅπως ὑποβληθῆ αὕτη εἰς τὴν σύσκεψιν τῆς Βουλῆς. Ἀφοῦ δὲ ληρθῶσι παρὰ τοῦ τμήματος τούτου αἱ ἀναγκαῖαι πληροφορίες καὶ δοθῶσιν αἱ ἀποχρῶσαι ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἢ ἐγκλησις ὑπουργοῦ, ἢ ἐκθεσις ἢ κατὰ πλειονοψηρίαν συνταχθησομένη καὶ περιέχουσα τὴν ἀπόρασιν δι' ἧς ἢ αἵτησις θεωρεῖται ἀξία νὰ ὑποβληθῆ εἰς σύσκεψιν ἀναγινώσκεται ἐν τῇ Βουλῇ. Ἐὰν δὲ ἡ Βουλὴ, ἀφοῦ ἐν ἀνάγκῃ προσκαλέσῃ τὸ ἐγκαλούμενον πρόσωπον καὶ ἀκούσῃ τὰς ἐξηγήσεις τὰς ὁποίας ἤθελε δώσει τοῦτο αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ψηφίσῃ διὰ τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν δύο τρίτων τῶν παρόντων μελῶν αὐτῆς τὴν παραδοχὴν τῆς ἐκθέσεως, τὸ περὶ εἰσαγωγῆς εἰς δίκην τοῦ ἐγκαλουμένου ὑπουργοῦ πρακτικὸν αὐτῆς διαβιβάζεται

εις τὸν Σαδραζάμη, ὅστις ὑποβάλλει αὐτὸ εἰς τὴν κύρωσιν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου· ἀκολούθως δὲ κατὰ τὸν ἐκδοθησόμενον Ἰραδὲν ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

ΑΡΘΡΟΝ 32.

Εἰδικὸς νόμος θέλει ὀρίσει τὸν τρόπον τῆς διαδικασίας τῶν κατηγορουμένων ὑπουργῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 33.

Οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἰδιωτικὰς καὶ τὰς ἀνεξαρτήτους τῶν ὑπουργημάτων αὐτῶν δίκας. Αἱ τοιαῦται δίκαι διὰζονται εἰς τὰ ἀρμόδια κοινὰ δικαστήρια.

ΑΡΘΡΟΝ 34.

Ὅταν τὸ τὴν κατηγορίαν ἐντεταλμένον τμήμα τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου παραδεχθῆ δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ τὴν κατὰ τῶν ὑπουργῶν κατηγορίαν, οὗτοι ἐκπίπτουσι τῶν ὑπουργημάτων αὐτῶν ἄχρις οὐ ἀθωωθῶσιν.

ΑΡΘΡΟΝ 35.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὑπάρχει διαφορὴ ἐπὶ τινος ἀντικειμένου μεταξὺ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῆς Βουλῆς, καὶ τὸ μὲν ὑπουργεῖον ἐπιμένει εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτοῦ, ἡ δὲ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς δι' ἠτιολογημένης καὶ ἀκριβοῦς ψήφου ἤθελεν ἀπορρίψει αὐτὸ ὀριστικῶς καὶ ἐπανειλημμένως, τὸ δικαίωμα τοῦ ἀλλάσσειν τὸ ὑπουργεῖον ἢ διαλύειν τὴν Βουλὴν ἐπὶ τῷ ὅρῳ νέων ἐκλογῶν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθεσμίας ἀνήκει ἀποκλειστικῶς τῇ Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ.

ΑΡΘΡΟΝ 36.

Ἐν καιρῷ καθ' ὃν, μὴ συνεδριαζούσης τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, παρουσιασθῆ κατεπείγουσα ἀνάγκη ὅπως προφυλαχθῆ τὸ Κράτος ἐναντίον κινδύνου ἢ περιφρουρηθῆ ἡ δημοσία ἀσφάλεια, δὲν ὑπάρχει δὲ καὶ ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς πρὸς συγκαλέσειν τῆς Βουλῆς ὅπως ψηφίσῃ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἀναγκαῖον θεωρηθησόμενον νόμον, αἱ ἀποφάσεις αἰτινες ἤθελον ληφθῆ παρὰ τῶν ὑπουργῶν, ἐπὶ τῷ ὅρῳ πάντως τοῦ νὰ μὴ ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, θέλουσιν ἔχει δι' Αὐτοκρατορικῶ Ἰραδὲ προσωρινῶς ἰσχὺν νόμου, ἄχρις οὐ ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων συγκληθεῖσα ἀποφασίσῃ τὰ δέοντα.

ΑΡΘΡΟΝ 37.

Ἐκαστος ὑπουργὸς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ παρευρίσκηται ὅπου ἂν θέλῃ εἰς ἕκαστον τῶν δύο Σωμάτων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἢ νὰ ἐκπροσωπηθῆ ἐν αὐτοῖς ὑπ' ἑνὸς τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου αὐτοῦ· ἔχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμιλεῖν πρὸ πάντος ἄλλου τῶν μελῶν, ὅπου ἤθελε ζητήσῃ τὸν λόγον.

ΑΡΘΡΟΝ 38.

Ὅπου ἂν, συνεπεῖα ἀποφάσεως ληφθεῖσης ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων κατὰ πλειονοψηφίαν, εἰς τῶν ὑπουργῶν καλῆται ἵνα παραστῆ ἐν αὐτῇ ὅπως δώσῃ ἐξηγήσεις ἐπὶ τινος ἀντικειμένου, δεόν ἵνα ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀπευθυνθησόμενας αὐτῷ ἐρωτήσεις εἴτε αὐτοπροσώπως παρουσιαζόμενος εἴτε ἀποστέλλον ἀνώτερον τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου αὐτοῦ. Ἐχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, ἀναλαμβάνων αὐτὸς τὴν εὐθύνην τῆς ἀναβολῆς ταύτης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ῬΗΛΛΗΛΩΝ.

ΑΡΘΡΟΝ 39.

Διὰ νὰ διορισθῆ τις εἰς δημοσίαν θέσιν, δεόν νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀξίαν καὶ ἱκανότητα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ ἐπὶ τούτῳ συνταχθησόμενου νόμου.

Πᾶς ὑπάλληλος οὕτω διοριζόμενος δὲν δύναται νὰ παυθῆ ἢ ἀντικατασταθῆ: Ἐὰν δὲν ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ διαγωγή αὐτοῦ δικαιολογεῖ νομίμως τὴν παῦσιν αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲν δώσῃ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ ἢ ἐὰν ἡ παῦσις αὐτοῦ δὲν κριθῆ ἀπαραίτητος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Οἱ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἤθελον ἀποδείξει καλὴν διαγωγὴν καὶ χρηστότητα ὡς καὶ ἐκεῖνοι, οὓς ἡ κυβέρνησις ἤθελε κρίνει ὡς ἀπαραίτητον νὰ θέσῃ εἰς διαθεσιμότητα, ἔχουσι δικαίωμα εἴτε εἰς προαγωγὴν, εἴτε εἰς σύνταξιν εἴτε εἰς μισθὸν διαθεσιμότητος, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις αἰτινες ὀρισθῆσονται ὑπὸ εἰδικῷ κανονισμοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 40.

Ἡ δικαιοδοσία τῶν διαφόρων ὑπουργημάτων θέλει ὀρισθῆ δι' εἰδικῷ κανονισμοῦ. Ἐκαστος δὲ ὑπάλληλος εἶναι ὑπεύθυνος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 41.

Πᾶς ὑπάλληλος εἶναι ὑπόχρεως νὰ σέβηται καὶ νὰ τιμᾷ τὸν ἀνώτερον αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ὑπακοὴ ὀφείλεται μόνον εἰς τὰς διαταγὰς τὰς δίδομένας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν ἀνώτερον ἐπὶ ἀντικειμένων τῶ νόμῳ πράξεων δὲν δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς εὐθύνης τὸν ὑπακούσαντα ὑπάλληλον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

ΑΡΘΡΟΝ 42.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις σύγκειται ἐκ δύο Σωμάτων, ἐκ τῆς Γερουσίας καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων.

ΑΡΘΡΟΝ 43.

Τὰ δύο Σώματα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως συνέρχονται τῇ 1 Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ ἐναρξίς γίνεται δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ. Ἡ δὲ λήξις αὐτῶν, κατὰ τὴν 1 Μαρτίου ἐπιόντος, κηρύσσεται ἐπίσης δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ.

Οὐδέτερον τῶν Σωμάτων τούτων δύναται νὰ συνέλθῃ ἐκτὸς τοῦ χρόνου τῆς συνόδου τοῦ ἐτέρου Σώματος.

ΑΡΘΡΟΝ 44.

Ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος εἰς περιστάσεις καθ' ἃς ἤθελε κυβερνητικῶς κριθῆ ἀναγκασίον, δύναται ν' ἀνοίξῃ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐναρξέως, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ συντάμῃ ἢ παρατείνῃ τὸν ὠρισμένον χρόνον τῆς συνόδου.

ΑΡΘΡΟΝ 45.

Ἡ ἐπίσημος ἐναρξίς τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως γίνεται εἴτε παρισταμένου τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, εἴτε ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Σαδραζάμη καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν δύο Σωμάτων. Ἀναγινώσκεται δὲ Αὐτοκρατορικὸς λόγος ἐκτιθεὶς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ Κράτους καὶ τὴν τῶν ἐξωτερικῶν αὐτοῦ σχέσεων κατὰ τὸ λήξαν ἔτος καὶ ὑποδεικνύων τὰ μέτρα, ὧν ἡ ἀποδοχὴ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος κρίνεται ἀναγκαία.

ΑΡΘΡΟΝ 46.

Πάντα τὰ μέλη τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ὀρκίζονται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐναρξέως ἐνώπιον τοῦ Σαδραζάμη, τὰ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπόντα ἀκολουθῶς ἐνώπιον τοῦ προέδρου τοῦ Σώματος εἰς ὃ ἀνήκουσι καὶ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ὅτι ἔσονται πιστοὶ εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον καὶ τὴν Πατριδα, ὅτι θελοῦν τηρήσει τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, ἐκπληρώσει τὴν ἀνατεθεισάν αὐτοῖς ἐντολήν καὶ ἀπέχει ἀπὸ πάσης πράξεως ἀντικειμένης εἰς ταῦτα.

ΑΡΘΡΟΝ 47.

Τὰ μέλη τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως εἰσιν ἐλεύθερα εἰς τὸ ἐκφράζειν τὴν γνώμην καὶ ἐκφέρειν τὴν ψήφον αὐτῶν. Οὐδὲν τούτων δύναται νὰ δεσμευθῇ ὑπὸ ὑποσχέσεων ἢ ὀδηγιῶν, οὔτε νὰ ἐπηρεασθῇ ὑπὸ ἀπειλῶν. Οὐδόλως δὲ δύναται νὰ καταδιωχθῇ δι' ἣν ἐξήνεγκε γνώμην ἢ ψήφον κατὰ τὸ διάστημα τῶν συζητήσεων τοῦ Σώματος, οὐ ἀποτελεῖ μέλος, ἐκτὸς ἐὰν παραβῇ τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τοῦ Σώματος τούτου ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἐφαρμόζονται αὐτῷ αἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 48.

Πᾶν μέλος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἕπερ διὰ τῆς ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν 2/3 τοῦ Σώματος εἰς ὃ ἀνήκει, ἤθελε κατηγορηθῆ ἐπὶ προδοσίᾳ, ἀποπείρα παραβίασεως ἢ καταργήσεως τοῦ Συντάγματος ἢ ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ἢ κατεδικάσθη κατὰ νό-

μον εἰς ποινὴν συνεπαγομένην φυλάκισιν ἢ ἔξοριαν, ἀπόλλυσι τὴν ιδιότητά αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἡ διαδικασία δὲ καὶ ἐφαρμογὴ τῆς ποινῆς ἀπόκειται τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ.

ΑΡΘΡΟΝ 49.

Ἐκαστον μέλος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως δίδει τὴν ψήφον τοῦ αὐτοπροσώπου καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀποχῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ψηφοφορίας.

ΑΡΘΡΟΝ 50.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ᾔναι ταύτοχρόνως μέλος τῶν δύο Σωμάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 51.

Οὐδέτερον τῶν δύο Σωμάτων δύναται νὰ προβῇ εἰς σύσκεψιν ἂν μὴ ὡσι παρόντα τὰ ἡμίση τῶν μελῶν αὐτοῦ πλέον ἐνός. Ἐκτὸς τῶν περιστάσεων καθ' ἃς ἀπαιτεῖται ἢ πλειονοψηφία τῶν δύο τρίτων, πᾶσα ἀπόφασις λαμβάνεται δι' ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ΑΡΘΡΟΝ 52.

Πᾶσα ἀναφορὰ, ἣτις ἀφορῶσα ἰδιωτικὰ συμφέροντα ἤθελε παρουσιασθῆ εἰς ἐν τῶν δύο Σωμάτων, ἀπορρίπτεται ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἀναφερόμενος δὲν ἀπετάθη κατὰ πρῶτον πρὸς τοὺς ἀρμοδίους δημοσίους ὑπαλλήλους, ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξ ἧς οὗτοι ἐξαρτῶνται.

ΑΡΘΡΟΝ 53.

Ἡ πρωτοβουλία τῆς προτάσεως νέου νόμου ἢ τῆς τροποποιήσεως νόμου ὑπάρχοντος ἀνήκει τῷ ὑπουργείῳ.

Ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων ἔχουσι ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ ζητῆσαι τὴν ψήφισιν νέου ἢ τὴν τροποποίησιν ὑπάρχοντος νόμου ἐπὶ ἀντικειμένων ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἡ αἴτησις ὑποβάλλεται προηγουμένως διὰ τοῦ Σαδραζάμη εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον.

Ἐγκριθείσης δὲ τῆς αἰτήσεως ταύτης δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐπιφορτίζεται νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ ἀναγκαῖα νομοσχέδια, ἀρῶν λάβῃ τὰς δεούσας πληροφορίας καὶ διασαφήσει παρὰ τῶν ἀρμοδίων τμημάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 54.

Τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐπεξεργασθέντα νομοσχέδια καθυποβάλλονται τὸ πρῶτον εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων καὶ κατόπιν εἰς τὴν Γερουσίαν.

Τὰ νομοσχέδια ταῦτα ἔχουσι ἰσχὺν νόμου μόνον ὅταν μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν δύο Σωμάτων ἀποδοχὴν αὐτῶν ἐκδοθῇ Αὐτοκρατορικὸς Ἰραδὲς ἐπικυρῶν αὐτά. Πᾶν

νομοσχέδιον ὀριστικῶς ἀπορρίπτομενον ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν Σωμάτων, δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἰς νέαν συζήτησιν ἐντὸς τῆς συνόδου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΑΡΘΡΟΝ 55.

Πᾶν νομοσχέδιον δὲν θεωρεῖται ὡς παραδεκτὸν γενόμενον, ἐὰν δὲν ψηφισθῇ ἄρθρον πρὸς ἄρθρον πρῶτον ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων καὶ κατόπιν ὑπὸ τῆς Γερουσίας διὰ πλειονοψηφίας, καὶ ἐὰν τὸ σύνολον τοῦ νομοσχεδίου δὲν τύχη τῆς πλειονοψηφίας ἐν ἐκάστῳ τῶν δύο Σωμάτων.

ΑΡΘΡΟΝ 56.

Ἐκτὸς τῶν ὑπουργῶν, τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν καὶ τῶν ἐπισήμως προσκεκλημένων ὑπαλλήλων, οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ ἐν ἢ τὸ ἕτερον Σῶμα ὅπως ποιήσῃται κοινοποίησιν τινὰ εἴτε ἐν ὀνόματι αὐτοῦ εἴτε ὡς ἀντιπρόσωπος ὁμάδος ἀτόμων.

ΑΡΘΡΟΝ 57.

Αἱ συζητήσεις τῶν δύο Σωμάτων γίνονται τουρκιστί.

Τὰ νομοσχέδια ἐκτυπούμενα διανέμονται εἰς τὰ μέλη πρὸ τῆς ὠρισμένης διὰ τὴν συζήτησιν ἡμέρας.

ΑΡΘΡΟΝ 58.

Ἡ ψηφοφορία εἰς τὰ δύο Σώματα γίνεται δι' ὀνοματικῆς κλήσεως, διὰ σημείων ἐξωτερικῆς δηλώσεως ἢ διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας. Διὰ νὰ γίνῃ μυστικὴ ψηφοφορία, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἀπόφασις τοῦ Σώματος λαμβανομένη διὰ πλειονοψηφίας.

ΑΡΘΡΟΝ 59.

Τὴν ἐσωτερικὴν ἀστυνομίαν ἐκάστου Σώματος ἐξασκεῖ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ.

ΑΡΘΡΟΝ 60.

Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Γερουσίας διορίζονται κατ' εὐθείαν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Γερουσιαστῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὸ τρίτον τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων.

ΑΡΘΡΟΝ 61.

Ὅπως διορισθῇ τις Γερουσιαστὴς, δέον νὰ καταστῇ διὰ τῶν πράξεων αὐτοῦ ἄξιος τῆς δημοσίου ἐμπιστοσύνης καὶ νὰ προσήνεγκεν εἰς τὸ Κράτος ἀξιολόγους ὑπηρεσίας.

Νὰ ἔχη ἡλικίαν τοῦλάχιστον τεσσαράκοντα ἐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 62.

Οἱ Γερουσιασταὶ διορίζονται ἰσόβιοι.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ Γερουσιαστοῦ δύναται νὰ ἀπονεμηθῇ εἰς διαθέσιμα πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐχρημάτισαν Ὑπουργοί, Γενικοὶ Διοικηταί, Ἀρχηγοὶ Στρατιωτικῶν Σωμάτων, Καζασκέρηδες, Πρέσβεις ἢ πληρεξούσιοι Ὑπουργοί, Πατριάρχαι, Ἀρχιεπίσκοποι, ἀντιστράτηγοι τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατῶν καὶ ἐν γένει εἰς τοὺς καταλλήλους ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

Τὰ μέλη τῆς Γερουσίας διοριζόμενα ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ αὐτῶν εἰς ἄλλην θέσιν ἀπολύσι τὴν ιδιότητά τοῦ Γερουσιαστοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 63.

Ὁ μισθὸς τοῦ Γερουσιαστοῦ ὀρίζεται εἰς δέκα χιλιάδας γροσίων κατὰ μῆνα. Ὁ Γερουσιαστὴς ὁ λαμβάνων παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου μισθὸν ἢ χορηγείαν ὑπὸ ἄλλον τίτλον δικαιούται μόνον εἰς συμπλήρωσιν, ἂν τὸ ποσὸν ἦναι ἔλασσον τῶν δέκα χιλιάδων γροσίων. Ἄν τὸ ποσὸν ἦναι ἴσον ἢ ἀνώτερον τῆς μισθοδοσίας τοῦ Γερουσιαστοῦ, ἐξακολουθεῖ λαμβάνων αὐτό.

ΑΡΘΡΟΝ 64.

Ἡ Γερουσία ἐξετάζει τὰ σχέδια τῶν νόμων καὶ τῶν προϋπολογισμῶν, τὰ διαβιβάζόμενα αὐτῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων.

Ἄν κατὰ τὴν συζήτησιν νομοσχεδίου τινος ἡ Γερουσία ἀπαντήσῃ διάταξιν τινὰ ἀντικειμένην εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἐν γένει, εἰς τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὸ Σύνταγμα, εἰς τὴν χωρογραφικὴν ἀκεραιότητα τοῦ Κράτους, εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας, εἰς τὸ συμφέρον τῆς ἀμύνης τῆς Πατρίδος, εἰς τὰ χρηστὰ ἔθνη, ἢ ἀπορρίπτει αὐτὸ ὀριστικῶς δι' ἡττιολογημένης ψήφου ἢ τὸ παραπέμπει συνδεδεμένον ὑπὸ τῶν παρατηρήσεων αὐτῆς εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων ὅπως τροποποιηθῇ καὶ διορθωθῇ.

Τὰ ὑπὸ τῆς Γερουσίας παραδεκτὰ γενόμενα νομοσχέδια ἐπικυροῦνται ὑπ' αὐτῆς καὶ διαβιβάζονται εἰς τὸν Σαδραζάμην.

Ἡ Γερουσία ἐξετάζει τὰς ὑποβαλλομένας αὐτῇ ἀναφορὰς καὶ διαβιβάζει εἰς τὸν Σαδραζάμην ἐκείνας ἐξ αὐτῶν, ἃς κρίνῃ ἄξιαι τῆς τοιαύτης παραπομπῆς, συνοδύουσα αὐτάς διὰ τῶν παρατηρήσεων αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ.

ΑΡΘΡΟΝ 65.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Βουλῆς ὀρίζεται ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐνὸς βουλευτοῦ ἐπὶ πεντήκοντα χιλιάδων ἀφρένων ἀνηχόντων εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ὑπηκοότητα.

Ὁ διορισμὸς τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Ἀντιπροέδρων γίνεται δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδέ.

ΑΡΘΡΟΝ 78.

Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων γίνονται δημοσίᾳ. Ἐν τούτοις ἡ Βουλὴ ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων δύναται νὰ συνεδριάξῃ μυστικῶς, ἐὰν γίνῃ τοιαύτη πρότασις ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν ἢ ὑπὸ δεκαπέντε μελῶν, ἡ δὲ πρότασις αὕτη ψηφισθῆ ἐν μυστικῇ συνεδριάσει.

ΑΡΘΡΟΝ 79.

Οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος δύναται διαρκούσης τῆς βουλευτικῆς συνόδου νὰ συλληφθῆ ἢ καταδιωχθῆ, ἐκτὸς ἂν ἡ Βουλὴ ἀποφασίσῃ κατὰ πλειονοψηφίαν ὅτι ὑπάρχει λόγος ἀποχρῶν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ, ἢ συλληφθῆ οὗτος ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι ἢ πλημμελήματι ἢ μετὰ τὴν διάπραξιν αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 80.

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων συζητεῖ τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῇ νομοσχέδια. Παραδέχεται, τροποποιεῖ ἢ ἀπορρίπτει τὰς ἀφορώσας τὰ οἰκονομικὰ ἢ τὸ Σύνταγμα διατάξεις, ἐξετάζει λεπτομερῶς τὰς γενικὰς δαπάνας τοῦ Κράτους τὰς περιλαμβανομένας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ καὶ ἔρριζει τὸ ποσὸν αὐτῶν μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἔρριζει ἐπίσης ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν ὑπουργῶν τὴν φύσιν, τὸ ποσὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς διανομῆς καὶ εἰσπράξεως τῶν πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν προσόδων.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.

ΑΡΘΡΟΝ 81.

Οἱ δικασταὶ οἱ διοριζόμενοι κατὰ τὸν εἰδικὸν ἐπὶ τούτῳ νόμον καὶ ἐφοδιαζόμενοι διὰ διπλώματος (Βερατίου) εἰσὶν ἀμετάθετοι· ἀλλ' ἡ παραιτήσις αὐτῶν γίνεται δεκτὴ. Ὁ προβιβασμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν, ἢ μετὰθεσις αὐτῶν, τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα αὐτῶν, ἢ παῦσις αὐτῶν ἕνεκα ποινικῆς καταδίκης ὑπὸκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου.

Ὁ νόμος οὗτος ἔρριζει καὶ τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα τῶν δικαστῶν καὶ τῶν λοιπῶν δικαστικῶν λειτουργῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 82.

Πᾶσαι αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἰσι δημοσίαι.

Ἐν τούτοις εἰς περιστάσεις ὑπὸ τοῦ νόμου ἔριζομένας τὸ δικαστήριον δύναται νὰ συνεδριάσῃ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων.

Ἡ διὰ τύπου δημοσίευσις τῶν ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται.

ΑΡΘΡΟΝ 83.

Πᾶν ἄτομον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ δύναται νὰ μεταχειρισθῆ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὅσα μέσα ἤθελε θεωρήσει πρόσφορα καὶ τὰ ὅποια ἐπιτρέπει ὁ νόμος.

ΑΡΘΡΟΝ 84.

Οὐδὲν δικαστήριον δύναται ν' ἀρνηθῆ ὑφ' οἰανδήποτε πρόφασιν ἵνα δικάσῃ ὑπόθεσιν τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Δὲν δύναται ἐπίσης ν' ἀναστειλῆ ἢ ἀναβάλῃ τὴν δίκην μετὰ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς ἢ ἀφοῦ προβῆ εἰς τὰς ἀπαιτούμενας προκαταρκτικὰς ἐξετάσεις, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐνάγων ἤθελε παραιτηθῆ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων ἡ ἀγωγή τοῦ δημοσίου ἐξακολουθεῖ συνωδᾶ τῷ νόμῳ καὶ ἐν ἡ ἔτι περιπτώσει ὁ ἐνάγων ἤθελε παραιτηθῆ τῆς δίκης αὐτοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 85.

Πᾶσα ὑπόθεσις δικάζεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

Αἱ μετὰξὺ ἰδιωτῶν καὶ τοῦ Κράτους δίκαι ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν κοινῶν δικαστηρίων.

ΑΡΘΡΟΝ 86.

Οὐδεμία ἀνάμιξις δύναται νὰ ἐξασκηθῆ ἐν τοῖς δικαστηρίοις.

ΑΡΘΡΟΝ 87.

Αἱ ὑποθέσεις αἱ ἀφορώσαι τὸ Σερὶ δικάζονται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τοῦ Σερὶ. Ἡ ἐκδίκασις τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ἀνήκει εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

ΑΡΘΡΟΝ 88.

Αἱ διάφοροι τάξεις τῶν δικαστηρίων, ἡ ἀρμοδιότης καὶ ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν καὶ ἡμισθοδοσία τῶν δικαστῶν κανονίζονται ὑπὸ τῶν νόμων.

ΑΡΘΡΟΝ 89.

Ἐκτὸς τῶν ὠρισμένων δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ συστηθῶσιν ὑφ' οἰανδήποτε ἐπωνυμίαν ἑκτακτα δικαστήρια, ἢ ἐπιτροπαὶ πρὸς ἐκδίκασιν καὶ διεξαγωγὴν εἰδικῶν τινῶν ὑποθέσεων.

Ἐν τούτοις ἡ δικαιοδοσία καὶ ὁ διορισμὸς Μουβελλὰ (ἐπιτροπικῶς πεμπόμενων δικαστῶν) ἐπιτρέπεται κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένα.

ΑΡΘΡΟΝ 90.

Ουδείς δικαστής δύναται νά κατέχη συγχρόνως καί ἑτέραν θέσιν μισθοδοτουμένην ὑπὸ τοῦ Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 91.

Διορισθήσονται εἰσαγγελεῖς πρὸς οὓς ἐπιτραπήσεται ἡ ὑπεράσπις τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου.

Ἡ δικαιοδοσία καί ἡ ἱεραρχία αὐτῶν ὁρισθήσεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

ΑΡΘΡΟΝ 92.

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἀποτελεῖται ἐκ τριάκοντα μελῶν, ὧν δέκα Γερουσιασταί, δέκα Σύμβουλοι τοῦ Κράτους καί δέκα μέλη ἐκλεγόμενα μεταξὺ τῶν Προέδρων καί τῶν μελῶν τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καί τοῦ Ἐφετείου. Ἄπαντα τὰ μέλη ἐκλέγονται διὰ κλήρου.

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον συγκαλεῖται ὅταν ᾖναι ἀνάγκη δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰσθῆ καί συνέρχεται ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς Γερουσίας. Ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ συνίσταται εἰς τὸ δικάζειν:

Τοὺς ὑπουργούς·

Τὸν Πρόεδρον καί τὰ μέλη τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καί

Πάντα κατηγορούμενον ἐπὶ ἐγκλήματι κατὰ τοῦ προσώπου ἢ τῶν δικαιωμάτων τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ἢ ἐπιβουλῇ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 93.

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον σύγκειται ἐκ δύο τμημάτων, τοῦ τμήματος τῆς κατηγορίας καί τοῦ δικαστικοῦ τμήματος.

Τὸ τμήμα τῆς κατηγορίας ἀπαρτίζουσιν ἑννέα μέλη ἐκλεγόμενα διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν τριάκοντα μελῶν τῶν ἀποτελούντων τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον καί τῶν ὁποίων τρεῖς μὲν εἰσι Γερουσιασταί, τρεῖς δὲ Σύμβουλοι τοῦ Κράτους καί τρία μέλη τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καί τοῦ Ἐφετείου.

ΑΡΘΡΟΝ 94.

Ἡ εἰς τὸ δικαστικὸν τμήμα παραπομπὴ ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ τμήματος τῆς κατηγορίας διὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν αὐτοῦ. Τὰ μέλη

τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ τμήμα τῆς κατηγορίας δὲν δύνανται νά συμμετάσχωσι τῆς συνδιασκέψεως τοῦ δικαστικοῦ τμήματος.

ΑΡΘΡΟΝ 95.

Τὸ δικαστικὸν τμήμα σχηματίζεται ἐξ εἴκοσι καί ἑνὸς μελῶν, ὧν ἑπτὰ Γερουσιασταί, ἑπτὰ Σύμβουλοι τοῦ Κράτους καί ἑπτὰ μέλη τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καί τοῦ Ἐφετείου.

Δικάζει διὰ πλειονοψηφίας τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν αὐτοῦ καί συνωδᾷ τοῖς ἐν ἰσχύει νόμοις, τὰς δίκας ἃς παραπέμπει αὐτὸ τὸ τμήμα τῆς κατηγορίας.

Αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ δὲν ὑπόκεινται οὔτε εἰς ἔρρεσιν οὔτε εἰς ἀναίρεσιν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ.

ΑΡΘΡΟΝ 96.

Ουδείς δημόσιος φόρος δύναται νά ἐπιβληθῇ, διανεμηθῇ καί εἰσπραχθῇ ἢ μόνον ὅταν ὁρισθῇ δυνάμει νόμου.

ΑΡΘΡΟΝ 97.

Ὁ προϋπολογισμὸς εἶναι ὁ νόμος ὁ περιέχων τὰς προβλέψεις τῶν προσόδων καί τῶν δαπανῶν τοῦ Κράτους. Οἱ δημόσιοι φόροι διέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν καθορισμὸν, τὴν διανομὴν καί τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 98.

Ἡ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐξέτασις καί ἐπιψήφισις τοῦ προϋπολογισμοῦ γίνεται κατ' ἄρθρα. Οἱ προσηρητημένοι πίνακες οἱ περιέχοντες ἐν λεπτομερείᾳ τὰς προσόδους καί τὰς δαπάνας διαιροῦνται εἰς τμήματα, κεφάλαια καί ἄρθρα συμφῶνως πρὸς τὸ ὑπὸ τῶν κανονισμῶν ἐπιζόμενον πρότυπον.

Οἱ πίνακες οὗτοι ἐπιψήφίζονται κατὰ κεφάλαια.

ΑΡΘΡΟΝ 99.

Τὸ νομοσχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑποβάλλεται εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς κοινοβουλευτικῆς συνόδου, ὅπως καταστή δυνατὴ ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς οικονομικῆς χρήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

ΑΡΘΡΟΝ 100.

Οὐδεμίαν δαπάνην ἐκτὸς τοῦ προϋπολογισμοῦ δύναται νά γίνῃ ἀπὸ τῶν ἐνημοσίων χρημάτων εἰμὴ δυνάμει νόμου.

ΑΡΘΡΟΝ 101.

Ἐν κατεπειγούσει ἀνάγκῃ, δικαιολογούμενη ὑπὸ ἐκτάκτων περιστάσεων, οἱ ὑπουργοὶ ὑπὸ εὐθύνην αὐτῶν δύνανται, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, νὰ ἐξεύρωσι δυνάμει Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδὲ τοὺς ἀναγκαιοῦντας πόρους καὶ νὰ προβῶσιν εἰς δαπάνην μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ὑποβάλλωσι περὶ τούτου νομοσχέδιον εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς προσεχέστερας αὐτῆς συνόδου.

ΑΡΘΡΟΝ 102.

Ὁ προϋπολογισμὸς ἐπιψηφίζεται δι' ἕν ἔτος· ἔχει δὲ ἰσχὺν νόμου μόνον διὰ τὸ ἔτος εἰς ὃ ἀναφέρεται.

Ἐν τούτοις ἂν ἕνεκα ἐξαιρετικῶν περιστάσεων ἡ Βουλὴ τῶν Ἀντιπροσώπων διαλυθῇ πρὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ, οἱ ὑπουργοὶ δύνανται δι' ἀποφάσεως αὐτῶν, κυρουμένης δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδὲ, νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ προηγουμένου ἔτους μέχρι τῆς προσεχοῦς συνόδου, χωρὶς ὅμως ἢ προσωρινῆ ἐφαρμογῆ τοῦ προϋπολογισμοῦ τούτου νὰ δύνανται νὰ ὑπερβῇ τὸ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους.

ΑΡΘΡΟΝ 103.

Ὁ νόμος τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ἤτοι ὁ ἀπολογισμὸς ἀναφέρει τὸ ποσὸν τῶν γενομένων εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων καὶ δαπανῶν τοῦ ἔτους, εἰς ὃ οὗτος ἀναφέρεται.

Ὁ τύπος καὶ αἱ διαιρέσεις αὐτοῦ δεόν νὰ ὦσιν ἀκριβῶς αἱ αὐταὶ πρὸς τὰς τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ΑΡΘΡΟΝ 104.

Τὸ νομοσχέδιον τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑποβάλλεται εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων τὸ πολὺ τέσσαρα ἔτη μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους εἰς ὃ ἀναφέρεται.

ΑΡΘΡΟΝ 105.

Συστηθῆσεται Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐντολὴν ἔχον νὰ ἐξελέγῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐπὶ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ τοὺς ἔτησιους λογαριασμοὺς τοὺς συντασσομένους ὑπὸ τῶν διαφόρων ὑπουργικῶν τμημάτων.

Τούτο θέλει ὑποβάλλει κατ' ἔτος εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων εἰδικὴν ἐκθεσὶν περιλαμβάνουσαν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ συνωδευμένην ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τριμηνίας θέλει παρουσιάζει εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον διὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Ὑπουργείου ἐκθεσὶν περιέχουσαν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν.

ΑΡΘΡΟΝ 106.

Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον συνίσταται ἐκ δώδεκα μελῶν διοριζομένων δι' Αὐτοκρατορικοῦ Ἰραδὲ.

Οὐδεὶς αὐτῶν δύνανται νὰ παυθῇ χωρὶς ἢ τὴν ἀνάγκην τῆς παύσεως αὐτοῦ αἰτιολογούσα πρότασις νὰ ἐπιδοκιμασθῇ δι' ἀποφάσεως τῆς Βουλῆς τῶν Ἀντιπροσώπων λαμβανομένης διὰ πλειονοψηφίας.

ΑΡΘΡΟΝ 107.

Τὰ προσόντα καὶ τὰ καθέκαστα τῆς δικαιοδοσίας τῶν μελῶν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, αἱ ἐφαρμοστέαι διατυπώσεις ἐν περιπτώσει παραιτήσεως, ἀντικαταστάσεως, προβιβασμοῦ καὶ ὑπὸ σύνταξιν κατατάξεως αὐτῶν, ὡς καὶ ὁ διοργανισμὸς τῶν γραφείων τοῦ Συνεδρίου ὀρισθήσονται ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου.

**ΠΕΡΙ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ
(ΒΙΛΑΕΤΙΩΝ).**

ΑΡΘΡΟΝ 108.

Ἡ διοίκησις τῶν ἐπαρχιῶν ἔχει ὡς βάσιν τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποκεντρώσεως καὶ τοῦ καθορισμοῦ τῶν δικαιοδοσιῶν.

Τὰ καθέκαστα τῆς διοργανώσεως ταύτης ὀρισθήσονται διὰ νόμου.

ΑΡΘΡΟΝ 109.

Ἡ ἐκλογή τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Βιλαετιῶν, Σανδζακίων καὶ Καζάδων, ὡς καὶ ἡ τῶν μελῶν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ κατ' ἔτος συνέρχεται ἐν τῇ ἑδρᾷ ἐκάστου Βιλαετίου, κανονισθήσεται δι' εἰδικοῦ νόμου ἐπὶ εὐρυτέρων βάσεων.

ΑΡΘΡΟΝ 110.

Ἡ δικαιοδοσία τῶν Γενικῶν Συμβουλίων τῶν Βιλαετιῶν ὀρισθήσεται ὑπὸ τοῦ συνταχθησομένου εἰδικοῦ νόμου, ἐν ᾧ θὰ περιλαμβάνηται τὸ δικαίωμα τοῦ συνδιασκέπτεσθαι περὶ ἀντικειμένων δημοσίας ὠφελείας, οἷον περὶ συστάσεως ὁδῶν καὶ μέσων συγκοινωνίας, περὶ ἀποκατασκευῆς πιστωτικῶν γεωργικῶν ταμείων, περὶ

διευκολύνσεως και αναπτύξεως της βιομηχανίας, του εμπορίου και της γεωργίας και περι της διαδόσεως της δημοσίας εκπαιδεύσεως, ως επίσης και το δικαίωμα του διατυπώνει παράπονα και διαβιβάζει αυτά εις τας αρμοδίους Αρχάς προς επανόρθωσιν γεγονότων η πράξεων διαπραχθεισών παρά τους νόμους και κανονισμούς, είτε εν τῇ διανομῇ και είσπραξει των φόρων, είτε εν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει.

ΑΡΘΡΟΝ 111.

Ἐν ἐκάστῳ Καζᾶ θὰ ὑπάρχη συμβούλιον ἐκάστης κοινότητος,

Τῷ συμβουλίῳ τούτῳ ἀνατίθεται τὸ ἐποπτεῦειν :

α) Τὴν διοίκησιν των προσόδων των βακουφικῶν ἀκινήτων κτημάτων και κεφαλαίων κατὰ τὰς διατάξεις των ἰδρυτῶν και συμφῶνως πρὸς τὰ ἀρχαίῳθεν εἰθισμένα·

β) Τὴν χρῆσιν των εἰς φιλανθρωπικούς σκοπούς ὠρισμένων περιουσιῶν συμφῶνως πρὸς τους ἐν ταῖς διαθήκαις διαγραφομένους ἔρους·

γ) Τὴν διοίκησιν των ὄργανικῶν περιουσιῶν συνωδὰ τῷ ἐπὶ τούτῳ εἰδικῷ κανονισμῷ.

Ἐκαστον τούτων των συμβουλιῶν σύγκειται ἐκ των μελῶν των ἐκλεγομένων ὑπὸ τῆς οἰκείας κοινότητος συνωδὰ τοῖς συνταχθησομένοις εἰδικοῖς κανονισμοῖς. Τὰ συμβούλια ταῦτα θέλουν ὑπάγεσθαι εἰς τὰς ἐπιτοπίους Αρχάς και τὰ Γενικά Συμβούλια των Βιλαετιῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 112.

Αἱ δημοτικαὶ ὑποθέσεις διευθύνονται ἐν τε Κωνσταντινουπόλει και ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ των κατ' ἐκλογὴν συγκροτηθησομένων δημορχιακῶν συμβουλιῶν. Ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν και ὁ τρόπος τῆς ἐκλογῆς των μελῶν αὐτῶν θέλουν εἰσθῆ δι' εἰδικῷ νόμου.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

ΑΡΘΡΟΝ 113.

Ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελον παρατηρηθῆ γεγονότα ἡ ἐνδείξεις προμηγύουσαι στάσιν εἰς τι μέρος του Κράτους, ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις δικαιούται νὰ κηρύξῃ εἰς τὸ μέρος τούτο τὸν στρατιωτικὸν νόμον. Ὁ στρατιωτικὸς νόμος συνίσταται εἰς τὴν προσωρινὴν ἀναστολὴν των πολιτικῶν νόμων.

Ὁ τρόπος τῆς διοικήσεως των ὑπὸ των στρατιωτικῶν νόμων μερῶν ἐρισθῆσεται δι' εἰδικῷ κανονισμῷ.

Εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον ἀπέκειται ἡ ἀποκλειστικὴ ἐξουσία του ἀποβάλλειν ἡ ἀπομακρύνειν ἐκ του Ὀθωμανικοῦ Κράτους ἐκείνους ὅσοι κατ' ἀξιοπίστους πληροφορίας τῆς ἀτυνομίας ἀναγνωρισθῶσιν ὡς διαταράττοντες τὴν ἀσφάλειαν του Κράτους.

ΑΡΘΡΟΝ 114.

Ἡ πρωτοβάθμιος ἐκπαίδευσις εἶναι ὑπεχρεωτικὴ διὰ πάντας τους Ὀθωμανούς. Τὰ καθέκαστα τῆς ἐφαρμογῆς θέλουν εἰσθῆ δι' εἰδικῷ νόμου.

ΑΡΘΡΟΝ 115.

Οὐδεμία διάταξις του Συντάγματος δύναται ν' ἀνασταλῆ ἡ περιέλθῃ εἰς ἀχρησίαν ἐφ' οὐδὲποτε προφάσει.

ΑΡΘΡΟΝ 116.

Ὅταν ἐνεκά των ἀπαιτήσεων των περιστάσεων καταδειχθῆ δεόντως και ἐριστικῶς ἡ ἀνάγκη τῆς τροποποιήσεως διατάξεων των του Συντάγματος, αὕτη δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Πᾶσα πρότασις τροποποιήσεως ὑποβαλλομένη, εἴτε ὑπὸ του ὑπουργείου εἴτε ὑπὸ του ἐνὸς ἡ του ἄλλου Σώματος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, δεόν νὰ ὑποβληθῆ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν συζήτησιν τῆς Βουλῆς των Ἀντιπροσώπων.

Ἐὰν ἡ πρότασις αὕτη ἐγκριθῆ διὰ πλειονοψηφίας των δύο τρίτων των μελῶν των ἀπαρτιζόντων τὴν Βουλὴν των Ἀντιπροσώπων, τότε παραπέμπεται εἰς τὴν Γερουσίαν.

Ἐν ἡ δὲ περιπτώσει ἡ προταθεῖσα τροποποίησις ἤθελε γείνει ἀποδεκτὴ και ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας των δύο τρίτων των μελῶν τῆς Γερουσίας, κυρωθῆ δὲ και δι' Αὐτοκρατορικῷ Ἰραδὲ, τότε λαμβάνει αὕτη ἰσχὺν νόμου.

Πᾶσα διάταξις του Συντάγματος περι ἡς ὑπεβλήθη πρότασις τροποποιήσεως διατελεῖ ἐν ἰσχύϊ μέχρι οὗ ἡ περι τροποποιήσεως πρότασις συζητηθεῖσα ὑπὸ των δύο Σωμάτων τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐπικυρωθῆ δι' Αὐτοκρατορικῷ Ἰραδὲ.

ΑΡΘΡΟΝ 117.

Ἡ ἐρμηνεία των νόμων ἀνήκει :

Εἰς τὸ Ἀκυρωτικὸν Δικαστήριον, ὅσον ἀφορᾷ τους περι τὰ δικαστικὰ νόμους·

Εἰς τὸ Συμβούλιον του Κράτους διὰ τους διοικητικούς νόμους· και

Εἰς τὴν Γερουσίαν, διὰ τὰς διατάξεις του Συντάγματος.

ΑΡΘΡΟΝ 118.

Οί ήδη εν ενεργεία νόμοι, κανονισμοί και τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα θέλουσι διατελεῖ ἐν ἰσχύϊ ἐνόσω δὲν ἤθελον τροποποιηθῆ ἢ ἀκυρωθῆ ὑπὸ μεταγενεστέρων νόμων ἢ Κανονισμῶν.

ΑΡΘΡΟΝ 119.

Αἱ προσωριναὶ ὁδηγίαι τῆς 10 Σεββάλ 1293 (16/28 Ὀκτωβρίου 1876), αἱ ἀφορῶσαι τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, ἣτις μόνον ἀπαξ θέλει συνέλθει, θὰ παύσωσιν ἰσχύουσαι εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρώτης κοινοβουλευτικῆς συνόδου.